

[N. Chr. Christensen.]

tidligere forsvarsministers stilling berettigede til, sagde, at efter den 9. april, og efter at vi har indtaget den stilling, vi gør i dag, findes der ingen defaitisme. Deri ligger en indirekte erkendelse af, at 19. januar-erklæringen og alt, hvad derefter fulgte, var præget af en vis defaitisme indenfor regeringen, og man begrundet den med, at den også fandtes i det danske folk. Men nu er denne defaitisme altså ikke tilstede mere. Det gælder for socialdemokratiet. Gælder det også for den anden part, som var med i regeringssamarbejdet omkring den 9. april 1940? Jeg har mine tvivl herom, men jeg er naturligvis glad for, at det ærede medlem hr. Alsing Andersen i denne bemærkning ikke alene giver en indrømmelse, men giver noget, der peger fremefter, nemlig dette, at flertallet i tinget nu står bagved en forsvarspolitik, der ikke bare skal betragtes som en vedtagelse her i tinget, men som en realitet, der skal føres ud i livet. Derfor er det mest betydningsfulde ved denne debat ikke, at der findes syndebukke, ikke, at man hæfter sig ved de efter min mening med rette fremførte kritiske bemærkninger, men at vi nu har en positiv stilling og ikke blot en lap papir, der skal kastes hen i papirkurven i salens baggrund bagefter. Denne udtalelse er forpligtende overfor fremtiden. Den vender indad mod den danske befolkning og udad mod dem, som vi i dag står i samarbejde med.

Jeg samler da mine indtryk i dette: også jeg er lykkelig over, at denne sag nu går mod afslutningen. Også jeg mener, at vi skal konstatere tingene, som de har været, og så prøve på at bygge noget nyt op og bedre op end det, der prægede Danmark i den modløse tid. Jeg vil derfor slutte med trods alt at give udtryk for, at den udtalelse, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen og det ærede medlems partifælle her i dag har fremsat, vil få mere positiv betydning, end partiets fortid har haft.

Tesdorpf: Hvad angår ansvaret op til den 9. april, synes jeg, at debatten i disse dage har været temmelig uklar. Den ligner i så henseende godt nok den måde, vi har os ad på i vort forsvar og vore beslutninger herom i ugerne og dagene inden besættel-

sen. Det resultat, som vi fra forskellige sider kommer til vedrørende det, som vi er blevet spurgt om, er og bliver det samme, nemlig ingen rigsretsanklage, men vejen til dette resultat og argumenterne derfor er unægtelig forskellige.

Jeg vil gerne takke det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) for de argumenter, han fremførte, og fordi han udtrykte forståelse for det af mig hævdede synspunkt: at det var bedre at tale lige ud om tingene og nævne det, som man mente var forkert, end blot at antyde det. Det var et hovedpunkt for mig, at man, når man står på en god fod med hinanden, men har noget ubehageligt at sige, da kan sige det lige ud, og så er det sagt. Dette bevirker, at jeg ikke skal gå nærmere ind på andre af det ærede medlems argumenter, som jeg ikke rigtig har forstået. Jeg har ikke forstået den personlige fornærmelse, der er fremgået både af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s og det ærede medlem hr. Alsing Andersens taler; jeg synes, det er en misforstået personlig fornærmelse, idet de ærede medlemmer synes at glemme, at vi har fået pålagt en opgave af det høje ting, som vi skulle give indstilling om og sandelig også efter min mening anstændigvis motivere. Jeg skal kun tilføje, at jeg i høj grad forstår, hvad det ærede medlem hr. Alsing Andersen nævnte i begyndelsen af sin tale, nemlig at det har været en lang og ubehagelig tid at vente så længe på denne debat.

Da der ikke er så lang tid til at komme ind på de konkrete ting, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) nævnte i går, skal jeg heller ikke gøre min tale lang. Jeg synes i og for sig ikke, der var noget i det ærede medlems tale, der affærdigede vore bemærkninger i betænkningen. Jeg synes ikke, at det ærede medlem på nogen måde påviste nogen fejl i vore udtalelser, han understregede i virkeligheden kun forskellen i vore opfattelser af baggrunden for begivenhederne og af fortiden.

Det ærede medlem hr. Alsing Andersen omtalte meget udførligt Rømsøagen. Hvis vor bedømmelse er forkert, hvad jeg egentlig ikke synes den er efter den udrådning, som det ærede medlem hr. Poul Møller kom med, ja, så lad den være forkert, og så lad det spørgsmål gå ud af